

Lãng mạn những chuyến đi

Phạm Thảo Lê Na

Cựu học sinh - niên khóa 2004-2007,

SVĐH MTPHCM

Ty sinh ra và lớn lên nơi miền quê nghèo gần liền với sông nước. Có lẽ vì thế mà không biết bao giờ, hình ảnh một dòng sông êm đềm, thơ mộng đã đi sâu vào miền ký ức tuổi thơ Ty, như những làn mây trôi nhẹ nhàng và sâu lắng...

Ôi! Dòng sông quê xanh trong, mát rượi mà Ty vẫn thường ra tắm những trưa hè, dòng sông yêu thương những đêm trăng huyền bí như một thế giới cổ tích mà nó vẫn chứa đựng khám phá hết. Một dòng sông dịu dàng như tình mẹ đã nuôi nên biết bao tâm hồn thơ bé như Ty, đã cống hiến, che chở cho cả làng chài nghèo quê nó. Ty ước mơ những điều không thể thực hiện nên một khi tác với dòng sông như Tô Hanh đã viết "Như con sông quê hương". Nó không thể biến nên những thành tựu, không thể biến yêu thương thành ý. Những điều đi bất cứ nơi đâu thì nơi nào cũng có, yêu thương yêu và vẫn mãi hiện hữu, bằng một cách trong lòng Ty. Dòng sông chảy trong Ty vẫn mãi là cố nhân.

Đã bao năm rồi, Ty khăn gói đi xa. Hôm nay, nó trở về quê bên dòng sông ngày đó. Cũng ngỡ như một thời gian dài thay - vẫn những con sóng vỗ về trôi mãi, vẫn những cánh thuyền buồm căng gió ra khơi, vẫn hàng dừa xanh che bóng mát đôi bờ, và vẫn còn đó những chuyến đi... lãng mạn...

Những ngày cuối hè cũng vậy trôi, không kịp mang theo hết những hành trang muôn thủa. May mắn cho Ty đã nhận được nó - những tia nắng cuối ngày vàng vọt, yên ả, một làn gió chiều nhẹ nhàng qua nua vôi vữa, nua nhòm vòm vòm, một khúc nhạc buồn xen lẫn tiếng thóc dài đong luyện tiếng cồng a nằng ve, và cả những cánh phượng đã không còn e ấp như ngày đầu mà buông

cảnh theo làn gió đi xa nhưng vẫn mang sức thắm. Nó đã nhốt được tất cả. Mùa hè vô tình bỏ quên nhieuu thỏ hay là cúnán lười muốntặng cho nó - kớ vớtcủa mắttỏidở nhó, mắttỏidở đã nâng niu, gìn giữ tởinày - ngôi trờing mà Ty đã ba năm gónbó. Vẫn còn đây hàng ghẽ đá trong nhóng lùm cây rờpmát mà ngày xớa nó và tởibỏn tranh nhau ngớirớirớit đốin nhau chí chóe. Vẫn còn đây nhóng tán xớaxum xuê, nhóng cây phỏng già nua, mớcmớcmà hớidở đấmlà con trai rỏp nó hay trờolên bớtsâu đớa nhóng đớa nhát gan nhó nó. Vẫn còn đây dãy hành lang quen thuốcmà Ty vớnthỏng ra đớng mắtmình nhìn xa xăm mớikhi buốnn. Cớ đây nớa, phòng hớc, chớngớ, bớng đen, cớa sớ..., nó vớncòn nghĩ rớng tởttỏ đớu là cớa nó, cớa rỏp nó. Đã ba năm trôi qua mà Ty cớngớ nhó mớihôm qua, mớithỏ vớncòn nguyên vớnnhỏ ngày nào, không hớ thay đới, ít ra là theo hới rớccớa Ty vì nó vớncớmmớnn đớccớ sớ quen thân đớnlớ kớ.

Lớimắtcớngió thỏngqua, se lớnh, kớnnTy bớtgắcgớtmình, nhó tởnh mớng. Nó nhó n ra mắtsớ thớtt không thỏ nào che gớu hay khớa rỏp đớcc - nó đang đớng mắtmình, miên man, hoàinióm, rớccớ và hớivớng nhóng đớu đã quá xa với, đã tởng là sớ thớtt, đã tởng là hới rớcc. Nhóng sớ mớikhông bao gớicó thớttỏa. Ty xớtxa gớmmớnnớibuồn và bớttỏu thớmtớa nớicỏ đớnn đã len lớitỏ lâu, chớ là nó không nhó n thớyhay cớ tình quên đớ. Bớnbẻ nó gớ đã xa rới, mắttỏttin tởccũng thớtt hớim hoi. Chúng nó nhó nhóng cánh chim đã bay cao, bay xa đớ tìm kớmmớng chân trớimới, nhóng miớnn đớttỏa vớibao hớivớng, hoàibỏ, khát khao. Chúng nó nhó nhóng ngớirớ khách sang sông vớivớ bớccỏ lên bớ mà chớa kớp nhìn lớicớmmớnn gớirớilớ đớ lớncuới. Ôi, ngớirớilớ đớ - nó lớinghớ đớnnhóng chuyểnn đớ lớng lớ...

Trong lòng Ty lớinớisống, nhóng con sống ngớmmớ nhó nhóng dai đớng làm nó thớnthớcc. Ty nhó đớnnhóng ngớirớithớyh - ngớirớilớ nhóng con đớtrithớcc, chớ nớng nhóng yêuthỏng đã đớabiểtbao thớ hớ hớctrỏ nhó nó sang sông, cớpbớnbớ mớ rớcc.

Thớmlớng dắng hớnn, thớmlớng hớsinh, tìm kớmmớng niómvui nhó bé và cớ gớu nhóng nớibuồn không tên...Ty miên man theo dòng suy nghĩ, nó nghĩ nhieuu lớmm, nó nhó nhieuu lớmm và nó nhó n ra nhieuu đớu lớmm...Đớng sau tởng thớ dài buốnbỏ, đớng sau nhóng lớiphê bình nghiểmkhớcc, đớng sau cái gớttỏu hỏilòng, đớng sau nớccớirớng rớ,...Vớng, đớng sau nhóng cớ chớ nhó nhóng y, Ty nhó n ra đớccỏniómtỏ hào, niómtỏin, niómhớivớng và cớ mắttỏm lòng bao dung, rớng mớ, chớa tình thớng mà thớycỏ dành cho nó, cho nhóng đớa hớctrỏ nhó nó. Ty lớimuốntỏilòng mớinn ra thành tởng câu chớ, nó muốnvớttỏm, mắtbỏivớnn, bài vớnn, bài thớ hay chớ là nhóng trang dài cớmmớu đớ gớ đớnn thớycỏ lớitỏin và cũng là lớitỏilớ, cớa nó, cớa nhóng đớa hớctrỏ nhó nó. Đã sang sông, có mớyaicòn nhó đớnn con đớ, đớccỏ mớyn gớirớ tìm vớ bớncỏ - nớicó ngớirớilớ đớ vớnlớng lớ đớ theo tởng bớccỏ đớ cớa hớ, vớnniốttỏm đớa đớnn khách sang sông, vớnnâm thớmdắng hớnn, hớsinh trớncuớccỏimớinn?

Lần này, Ty sẽ viết. Phải chăng vì dòng sông quê thơ mộng nhá, vì nhàn nhàn ngồ ngồ ở bên đã xa, vì ngôi trường cũ, vì nhàn nhàn ngồ ngồ ở thầy hay bởi vì tình yêu thơ mộng và xúc cảm trong Ty đã dồn cđng đy?

Như một thói quen, Ty lại nhìn xa xăm, nó đang nghĩ về nhàn nhàn chuyên đồ lãng lã